

Súd: Krajský súd Košice
Spisová značka: 5Co/109/2019
Identifikačné číslo súdneho spisu: 7517220042
Dátum vydania rozhodnutia: 12. 09. 2019
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Andrej Šalata
ECLI: ECLI:SK:KSKE:2019:7517220042.1

ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Krajský súd v Košiciach v senáte zloženom z predsedu senátu JUDr. Andreja Šalatu a sudcov JUDr. Slávky Zborovjanovej a JUDr. Jána Slebodníka v právnej veci žalobkyne Prima banka Slovensko, a.s., Žilina, Hodžova 11, IČO: 31 575 951, proti žalovanému Y. C., O. D. N., Č. V. XXX/X, o zaplatenie 1 635,03 € s prísl., o odvolaní žalobkyne proti rozsudku 17Csp/412/2017-56 z 22.5.2018 Okresného súdu Košice - okolie

rozhodol:

M e n í rozsudok vo výroku, ktorým v prevyšujúcom rozsahu sa žaloba ohľadne zmluvného úroku zamietá tak, že žalovaný je povinný zaplatiť žalobkyni úrok 13,90 % ročne z nezaplatenej istiny 1 635,03 € od 25.7.2017 do zaplatenia, do 3 dní od právoplatnosti rozsudku.

Žalobkyni p r i s u d z u j e náhradu trov konania na súde prvej inštancie a trov odvolacieho konania v plnom rozsahu.

o d ô v o d n e n i e :

1. Súd prvej inštancie (ďalej len súd) rozsudkom rozhodol: Žalovaný je povinný zaplatiť žalobcovi 1 718,23 € spolu s úrokom z omeškania 5 % ročne zo sumy 1 714,73 € od 4.8.2017 až do zaplatenia, všetko do 3 dní od právoplatnosti rozsudku. V prevyšujúcom rozsahu sa žaloba ohľadom zmluvného úroku i úroku z omeškania zamietá. Žalobca má voči žalovanému právo na náhradu trov konania vo výške 100 %.

2. V odôvodnení rozsudku, o. i., uviedol, čoho žalobca sa žalobou, podanou 11.9.2017 domáhal, čo v nej uviedol, čo zistil z úverovej zmluvy č.XXXXXX z 12.2.2016 (č.l.5), predloženej mu žalobcom za účelom preukázania svojich tvrdení, z listov žalobcu z 22.5.2017 - Opakované upozornenie a z 24.7.2017, vykonal dokazovanie oboznámenými listinnými dôkazmi, a keďže žiadne iné dôkazy strany nenavrhlí vykonať, dokazovanie uzavrel a na ich základe právne uzatvoril: V prejednávanej veci bola uzavretá spotrebiteľská úverová zmluva, podliehajúca úprave O. z., hoci daný zmluvný typ je upravený v Obch. zák. Nepochybným spôsobom bolo preukázané, že žalovaný splátky úveru riadne neplatil pričom žalobca dlh na istine ku dňu podania žaloby vyčíslil sumou 1 714,73 € - 1 635,03 € titulom dlžnej istiny, dlh na úroku ku dňu zosplatenia v sume 79,70 €, na úroku z omeškania 1,24 € a dlhu poplatku za poistenie 2,26. Ďalej uviedol, čo vyplynulo z prehľadovej tabuľky (č.l.36) o rozsahu splácania (poznamenal, že vychádzajúc z logiky veci, že úhrada 47,37 € bola započítaná na nezaplatenú splátku v 03/2017, pričom od 4/2017-6/2017 už žalovaný nezaplatil nič, úver sa predčasne zosplatil), z úhrad žalovaného a majúcimi sa byť zaplatenými platbami na úroku za obdobie od splátky splatnej 20.2.2017 až do zosplatenia 24.7.2017 (č.l.39), z výpočtu úroku z omeškania (č.l.40), pričom vlastným prepočtom zistil, že žalobcom vyrátaná suma je správna, že počas trvania konania žiadna zo strán „neprodukovala“ žiadne procesné návrhy, preto konanie ukončil a vo veci rozhodol a, že prejednávany právny vzťah, založený zmluvou o spotrebiteľskom úvere z 12.2.2016 posudzoval síce podľa zmluvného typu upraveného v § 497 a n. Obch. zák., ale ako druh zmluvy podliehajúci zákonnej úprave o spotrebiteľských úveroch a zákonnej úprave v O. z. Citujúc znenie § 502 ods.1 a § 503 Obch. zák.

(znenie § 502 ods.1 a § 503 ods.1 citoval 2 x), § 517 ods.2 O. z. a § 3 Nar.vl.87/95 Z. z. (účinného od 1.2.2013), ďalej uviedol: Základné ust. každého zmluvného typu má kogentný charakter (§ 263 ods.2), preto je vylúčené, aby sa zmluvné strany v zmluve o úvere dohodli na bezúročnom poskytnutí peňažných prostriedkov. Z cit. zákonných ust. vyplýva, že Obch. zák. nemá priamu úpravu, z ktorej by vyplývalo, či veriteľovi patria zmluvné úroky v prípade predčasného zosplatnenia úveru iba do okamihu tohto zosplatnenia, alebo mu tieto patria až doby konečného vrátenia peňažných prostriedkov dlžníkom. V prejednávanej veci vznikol záväzok žalovaného zo zmluvy o úvere, uzatvorenej podľa ust. Obch. zák. Táto zmluva s ohľadom na skutočnosť, že dlžník ako jedna z jej strán nebol podnikateľom, je zmluvou spotrebiteľskou podľa § 52 a n. O. z., preto sa na právny vzťah, ktorého účastníkom je spotrebiteľ, vždy prednostne použijú ust. O. z., aj keď by sa inak mali použiť normy obchodného práva (§ 52 ods.2 O. z.). Súdna prax otázku doby, na ktorú sa dojednávajú úroky a úroky z omeškania v minulosti už riešila a zaujala v nej názor, že rozhodovacia prax aj právna literatúra je zajedno v tom, že úroky dohodnuté pri poskytnutí peňažnej pôžičky predstavujú odplatu (odmenu) za užívanie požičanej istiny. Ani § 658 ods.1 O. z. a iné ust. O. z. či iného právneho predpisu nestanovujú, na akú dobu možno pri peňažnej pôžičke dohodnúť úroky. Uvedené ust. „zakotvuje“ iba možnosť sa pri peňažnej pôžičke na týchto úrokoch dohodnúť; o dobe na ktorú tak možno učiniť „mlčí“. Vzhľadom „k tejto“ dikcii, ktorá neobsahuje jednoznačný príkaz či zákaz vo vzťahu k vymedzeniu predmetnej doby, ako i „k jeho“ povahe, z ktorej nevyplýva, že sa od neho nemožno odchyliť, je možné vyvodiť záver, že ide o ust. dispozitívnej povahy, ktoré zmluvné strany nijako neobmedzuje v možnosti upraviť si obsah ich úrokového záväzkového právneho vzťahu, v rámci zmluvnej autonómie (pokiaľ ide o dobu, na ktorú sa úroky dojednávajú). Nemožno teda vylúčiť, aby si strany pri peňažnej pôžičke dohodli úroky i za dobu, po ktorú bude istina dlžníkom skutočne užívaná (do jej faktického vrátenia veriteľovi), teda i za dobu, v ktorej sa dlžník príp. ocitne v omeškaní so splnením svojho záväzku tým, že istinu v dohodnutej dobe splatnosti veriteľovi nevráti. Tomuto záveru zodpovedá i to, ako sú právnou teóriou a rozhodovacou praxou súdov všeobecne prijímané inštitúty zmluvných úrokov a úrokov z omeškania, ktoré oboje sú prísl. pohľadávky, avšak majú odlišné funkcie a „je treba“ ich odlišovať. Zatiaľ čo zmluvné úroky sú odmenou za užívanie istiny, úroky z omeškania predstavujú zákonnú sankciu za omeškanie s platením istiny a na rozdiel od zmluvného úroku ich môže veriteľ požadovať, aj keď neboli dohodnuté (§ 517 ods.2 O. z.). Pritom platí, že môžu existovať vedľa seba. Dovolací súd sa v rozsudku Najvyššieho súdu Českej republiky (ďalej len NS ČR) 33Odo 657/2005 z 27.6.2007 nestotožnil s právnym záverom odvolacieho súdu, že úroky podľa § 658 ods.1 O. z. možno zásadne dohodnúť len na dobu do dohodnutého dňa splatnosti istiny a že od tohto okamihu už zmluvné úroky nenabiehajú a nastupujú úroky z omeškania. Mal za to, že z hľadiska posúdenia doby, za ktorú boli pri peňažnej pôžičke dohodnuté úroky, bude preto vždy určujúci obsah zmluvy ako si ho zmluvné strany upravili. V prejednanom spore zo zmluvy o úvere vyplýva, že strany sa dohodli na type a výške úrokovej sadzby ako fixnej do splatnosti vo výške 13,9 % p. a. Konečná splatnosť úveru bola dohodnutá do 20.1.2.2021. Nesporné bolo to, že predčasným „zosplatením úveru“ sa konečná splatnosť z dátumu 20.1.2021 zmenila na dátum 24.7.2017 z čoho plynie, že dohodnuté úroky 13,9 % ročne patria žalobcovi iba do zosplatnenia, t.j. do 24.7.2017. „Počnú“ 25.7.2017 žalobcovi zmluvný úrok nepatrí (viď aj KS Košice 6Co/213/2017). Okrem toho, ako vyplýva z obsahu zmluvy, zmluvný úrok z dlžnej istiny až do jej zaplatenia stranami dohodnutý nebol a teda a táto skutočnosť preukazuje nárok na zmluvný úrok iba za obdobie do splatnosti istiny ako celku. Z uvedeného dôvodu preto priznal žalobcovi dlžnú istinu 1 635,03 €, dlžný úrok 79,70 €, úrok z omeškania k 24.7.2017 1,24 €, ako aj dlh na poistnom 2,26 € v celkovej sume 1 714,73 € a zaviazal žalovaného na jej zaplatenie v stanovenej lehote. Ohľadom zmluvného úroku za obdobie od 25.7.2017 až do zaplatenia žalobu zamietol. Čo sa úroku z omeškania týka, toho sa žalobca domáhal v sadzbe 5 % ročne od 25.7.2017 zo sumy dlžnej istiny a úroku v celkovej výške 1 715,97 € (1 635,03 € + 79,70 €). Vychádzajúc z uvedeného o výške úroku z omeškania rozhodol podľa žaloby, t.j. v sadzbe 5 % ročne. Ohľadom počiatku omeškania žalobca v žalobe neuvádzal žiadne skutočnosti, od ktorých ako počiatok omeškania určil 25.7.2017. Z jeho výzvy z 24.7.2017 vyplýva, že deň plnenia zročnému dlhu bol určený na 3.8.2017, čo znamená, že sa mohol žalovaný dostať do omeškania až 4.8.2017. Z uvedeného dôvodu úrok z omeškania bol žalobcovi priznaný až od 4.8.2017 s tým, že vo zvyšku, t.j. za dobu dlhšiu, než priznal, bola žaloba zamietnutá. Napriek čiastočnému zamietnutiu žaloby ohľadom prísl. možno konštatovať plný úspech žalobcu, preto v súlade s § 255 ods.(1) CSP priznal žalobcovi nárok na náhradu 100 % trov, o výške ktorých bude rozhodnuté po právoplatnosti tohto rozsudku osobitným uznesením.

3. Opravným uznesením 17Csp/412/2017-141 z 31.10.2018 súd rozhodol: Prvý výrok rozsudku 17Csp/412/2017 z 22.5.2018 správne znie: Žalovaný je povinný zaplatiť žalobcovi 1 718,23 € spolu s úrokom z omeškania 5 % ročne zo sumy 1 714,73 € od 4.8.2017 až do zaplatenia, všetko do 3 dní od právoplatnosti rozsudku.

4. Uvedené opravné uznesenie nadobudlo právoplatnosť 23.11.2018.

5. Proti zamietnutej časti rozsudku v rozsahu úroku 13 % ročne z nezaplatenej istiny 1 635,03 € od 4.8.2017 do zaplatenia, žalobkyňa podala v zákonnej lehote nasledovné odvolanie: Uviedla, ako súd uvedeným rozsudkom rozhodol. V odôvodnení rozsudku uviedol súd aj nasledovné argumenty: Ad 1/ reprodukovala bod 27. a časť bodu 28. odôvodnenia rozsudku. S uvedenými argumentmi súdu sa nestotožnila a považovala rozsudok v napadnutej časti za nesprávny a odôvodňovala odvolanie tým, že jeho rozhodnutie vychádza z nesprávneho právneho posúdenia veci [§ 365 ods.1 písm. h) C. s. p.]. Ad 1/ K názoru súdu, že po zosplatnení nemá nárok na zmluvný úrok, uvádzala: Mala za to, že nárok na zaplatenie úroku trvá od poskytnutia peňažných prostriedkov až po ich vrátenie, teda aj po predčasnom zosplatnení. Úroky do splatnosti len uvádzajú, do kedy je úroková sadzba fixná. Z Obchodných podmienok pre úvery občanom - bod 1, ktoré sú neoddeliteľnou súčasťou zmluvy, vyplýva povinnosť žalovaného hradiť úrok až do splatenia úveru. Citovala znenie § 497 (2 x), § 502 ods.1 (časť prvej vety), § 503 ods.3 a § 505 O. z. a z komentára IURA EDITION k Obch. zák. Z § 503 ods.3 Obch. zák. vyplýva, že povinnosť platenia úrokov sa spája s obdobím skutočnej držby požičaných peňažných prostriedkov. Uvedené potvrdzuje aj § 16 ods.1 zák.č.129/10 Z. z. o spotrebiteľských úveroch a o iných úveroch a pôžičkách pre spotrebiteľov a o zmene a doplnení niektorých zákonov (ďalej len ZSÚ; poznámka žalobkyne), v zmysle ktorého, ak spotrebiteľ splatí spotrebiteľský úver úplne alebo čiastočne pred dohodnutou lehotou splatnosti, je povinný uhradiť úrok a náklady vzniknuté len za časové obdobie od poskytnutia spotrebiteľského úveru do jeho splatenia. Z uvedeného jednoznačne vyplýva, že tvrdenie, že po zosplatnení úveru veriteľovi už neprislúcha nárok na odplatu za poskytnuté peňažné prostriedky, nemá oporu v právnych predpisoch. Obch. zák. priznáva veriteľovi právo na dohodnutý úrok od poskytnutia peňažných prostriedkov, pričom stanovuje len moment vzniku tohto nároku, moment jeho zániku nestanovuje. Ak by bolo úmyslom zákonodarcu dobu nároku veriteľa na dohodnutý úrok ohraničiť, nepochybne by tak učinil. V uvedenom odkázala aj na aktuálnu rozhodovaciu prax, konkrétne na rozsudok Krajského súdu (ďalej len KS) v Žiline 11Co/12/2017-90 z 31.1.2017, vydaný vo veci vedenej na Okresnom súde (ďalej len OS) Ružomberok pod 5C/26/2016. Podľa tohto rozhodnutia, keďže zmluva neobsahuje dohodu o úroku odlišnú od zák., platí § 497 Obch. zák. Uvedené rozhodnutie neprikladala, nakoľko je zverejnené na stránke Ministerstva spravodlivosti Slovenskej republiky (ďalej len MS SR). Citovala znenie § 497 a § 506 Obch. zák. a reprodukovala doslovne z odôvodnenia uvedeného rozsudku 11Co/12/2017-90 z 31.1.2017 časť bodu 9. a body 11.-13. V uvedenom odkazovala aj na aktuálnu rozhodovaciu prax, konkrétne na rozsudky KS v Banskej Bystrici 43Co/23/2017-92 z 29.11.2017 - uvedené rozhodnutie neprikladala, nakoľko je zverejnené na stránke MS SR, 43Co/28/2017-94 z 27.2.2018 a 43Co/7/2018 z 31.5.2018 - rozsudky prikladala v prílohe. Z odôvodnenia rozsudku 43Co/23/2017 z 29.11.2017 reprodukovala doslovne časť bodov 41. a 42. a body 43.,44.,46.-55. a 57.-60. V uvedenom odkazovala aj na rozsudok KS v Nitre 8Co/193/2017-88 zo 7.12.2017, vydaný vo veci vedenej na OS Komárno pod 13C/556/2015. Rozhodnutie neprikladala, nakoľko je zverejnené na stránke MS SR. Uvedeným rozhodnutím zmenil rozsudok súdu prvej inštancie tak, že priznal nárok na úrok po zosplatnení aj na úrok z omeškania zo zmluvných úrokov. Reprodukovala z odôvodnenia rozsudku 8Co/193/2017-88 zo 7.12.2017 doslovne body 8. a 10. V uvedenom odkazovala aj na uznesenie KS v Nitre 7Co/366/2017-84 z 30.11.2017, vydaný vo veci vedenej na OS Komárno pod 10C/90/2015-56. Rozhodnutie prikladala v prílohe. Uvedeným uznesením bol rozsudok prvostupňového súdu v zamietavom výroku zrušený a vec vrátená na ďalšie konanie a nové rozhodnutie. Z odôvodnenia uznesenia reprodukovala doslovne časti bodov 6. a 7. V uvedenom odkazovala aj na rozsudky KS v Košiciach 5Co/297/2017 z 13.2.2018, 5Co/311/2017 z 15.2.2018, 5Co/250/2017 z 13.2.2018, 5Co/372/2017 z 22.3.2018 a 5Co/414/2017 z 27.3.2018, 5Co/339/2017 z 22.3.2018 a 5Co/465/2017 z 10.5.2018, 5Co/8/2018 z 22.5.2018. Rozhodnutia prikladala v prílohe. Uvedenými rozsudkami odvolací súd zmenil napadnuté rozsudky tak, že priznal nárok na zmluvný úrok po predčasnom zosplatnení úveru. Uviedol, že v tejto otázke „súdne“ prax nie je zjednotená. Uznesenie 4Obo/143/98 z 1.7.2000 NS SR nepotvrdzuje právny názor súdu prvej inštancie a rovnako ani z „uznesenie“ IV.ÚS 476/2012-14 z 18.9.2012 Ústavného súdu SR nevyplýva, že dohodnuté úroky patria len do splatnosti dlhu. K vzťahu zmluvných úrokov a úrokov z omeškania a priamo aj k ich uplatniteľnosti veriteľom popri sebe po predčasnom zosplatnení dlhu sa jasne vyjadril vo svojej rozhodovacej činnosti aj NS ČR v uznesení 33Cdo 212/2014 z 21.8.2014 [originálne znenie v prílohe podania a citovala z bodu 3) jeho odôvodnenia (voľný preklad z českého jazyka)]. Ďalej uvádzala, že Návrh zák. (neskôr prijatý pod č.106/14 „z. z.“) z r.2013, ktorým sa mal meniť a doplniť O. z. v znení neskorších predpisov a o zmene a doplnení niektorých zák., obsahoval pod č.1. ust., ktorým sa navrhovalo nasledujúce doplnenie O. z.: V § 53 ods.9 sa na konci pripája táto veta: Úroky za poskytnutie peňažných prostriedkov patria dodávateľovi len do uplatnenia práva podľa § 565. Takto navrhované znenie bolo bližšie vysvetlené v dôvodovej správe,

z ktorej citovala. Rozhodujúcou skutočnosťou je, že táto navrhovaná zmena nebola nikdy legislatívne prijatá a zák.č.106/14 Z. z. ani žiadna iná zákonná novelizácia takéto ani obdobné ust., odopierajúce veriteľovi nárok na zmluvné úroky po zosplatnení dlhu, neobsahuje. Fakt, že uvedený návrh nikdy nebol prijatý vo forme zák. len ďalej dokazuje, že zákonodarca nikdy predmetný nárok veriteľa na zmluvne dohodnutý úrok po zosplatnení dlhu neobmedzil, čo jednoznačne potvrdzuje jeho dôvodnosť. Vzhľadom na všetky uvedené skutočnosti mala za to, že jej odvolanie je dôvodné, keďže je daný odvolací dôvod v zmysle § 365 ods.1 písm. h). Navrhovala, v zmysle § 388 CSP rozhodnutie súdu v napadnutom rozsahu zmeniť a vyhovieť jej žalobe v celom rozsahu a zaviazať žalovaného uhradiť dlh v lehote 3 dní od právoplatnosti rozsudku a zároveň navrhovala priznať jej aj náhradu odvolacieho konania vo výške zaplateného súdneho poplatku.

6. Rozsudok, okrem prvého výroku a sčasti druhého výroku (pokiaľ ním bola zamietnutá žaloba, ohľadne úroku z omeškania, tykajúceho sa zmluvného úroku), nebol odvolaním napadnutý, nadobudol právoplatnosť (§ 367 ods.1 a § 379 CSP), preto nebol v uvedenom výroku v odvolacom preskúmaný.

7. Odvolací súd bez nariadenia pojednávania (§ 385 ods.1 CSP - na prejednanie odvolania nariadi odvolací súd pojednávanie vždy, ak je potrebné zopakovať alebo doplniť dokazovanie alebo to vyžaduje dôležitý verejný záujem) prejednal odvolanie v rozsahu vyplývajúcom z § 379 CSP, a zistil, že čo sa týka výroku rozsudku o zamietnutí žaloby v prevyšujúcom rozsahu ohľadom zmluvného úroku i úroku z omeškania, neboli splnené podmienky na potvrdenie rozsudku, ani na jeho zrušenie, lebo rozhodnutie súdu vychádza z nesprávneho právneho posúdenia veci [§ 365 ods.1 písm. h) CSP], preto rozsudok vo výroku, ktorým v prevyšujúcom rozsahu sa žaloba ohľadne zmluvného úroku zamietla, podľa § 388 CSP, zmenil tak, že žalovaný je povinný zaplatiť žalobkyni úrok 13,90 % ročne z nezaplatenej istiny 1 635,03 € od 25.7.2017 do zaplatenia, do 3 dní od právoplatnosti rozsudku.

8. Právnym posúdením je činnosť súdu, pri ktorej aplikuje konkrétnu právnu normu na zistený skutkový stav, t. zn. vyvodzuje zo skutkového zistenia, aké práva a povinnosti majú účastníci podľa príslušného právneho predpisu a nesprávnym právnym posúdením veci [§ 365 ods.1 písm. h) CSP] je jeho omyl pri aplikácii práva na zistený skutkový stav (skutkové zistenie), pričom o mylnú aplikáciu právnych predpisov ide, ak použil iný právny predpis, než ktorý mal správne použiť alebo aplikoval správny predpis, ale nesprávne ho vyložil, príp. ho na daný skutkový stav inak nesprávne aplikoval (z podradenia skutkového stavu pod právnu normu vyvodil nesprávne právne závery o právach a povinnostiach účastníkov konania) a použitie správneho ust. neznamena iba opísanie jeho dikcie, ale i jeho správne priradenie k zistenému skutkovému stavu alebo inak vyjadrené posúdením veci po právnej stránke treba rozumieť výklad o tom, z ktorých ust. zák. alebo iného právneho predpisu vychádzal (prečo pod tieto ust. podradil zistený skutkový stav) a ako ho príp. vyložil, a výklad o tom, aké majú účastníci na základe zisteného skutkového stavu podľa týchto ust. vo vzťahu k predmetu konania práva a povinnosti a ako bola preto vec rozhodnutá.

9. Súd, pokiaľ zamietol žalobu v časti o zaplatenie úroku 13,90 % ročne z nezaplatenej istiny 1 635,03 € od 25.7.2017 do zaplatenia, z podradenia skutkového stavu pod právnu normu nevyvodil správne závery o právach a povinnostiach strán sporu, čo je zrejmé zo skutočností uvedených v odvolaní, ktoré odvolací súd považuje v celom rozsahu za opodstatnené.

10. Odvolací súd odkazuje na svoje právne závery vyslovené v rozhodnutiach, označených žalobkyňou v odvolaní, na ktorých nemá dôvod nič meniť a zdôrazňuje, už aj so zreteľom na to že rovnaké právne názory boli zaujaté aj v rozhodnutiach iných odvolacích súdov, na ktoré žalobkyňa v odvolaní poukazuje.

11. Čo sa týka úrokov zo zmluvy o úvere (nie úrokov z omeškania) súdna prax zatiaľ nie je zjednotená, resp. ustálená, keďže odvolaciemu súdu nie je známe, žeby NS SR (ako jedna z najvyšších súdnych autorít - čl.4 ods.2 CSP) zaujal zjednocovacie stanovisko, či v prípade neplatenia úveru dlžníkom a následného odstúpenia od úverovej zmluvy zo strany veriteľa a vyhlásenia mimoriadnej splatnosti úveru, má dlžník zaplatiť aj úroky ako cenu služby alebo iba úroky z omeškania.

12. Podľa § 396 ods.1 CSP ustanovenia o trovách konania pred súdom prvej inštancie sa použijú aj na odvolacie konanie.

13. Podľa ods.2 cit. ust. ak odvolací súd zmení rozhodnutie, rozhodne aj o nároku na náhradu trov konania na súde prvej inštancie.

14. Podľa § 255 ods.1 CSP súd prizná strane náhradu trov konania podľa pomeru jej úspechu vo veci.

15. Podľa § 262 ods.1 CSP o nároku na náhradu trov konania rozhodne aj bez návrhu súd v rozhodnutí, ktorým sa konanie končí.

16. Podľa ods.2 cit. ust. o výške náhrady trov konania rozhodne súd prvej inštancie po právoplatnosti rozhodnutia, ktorým sa konanie končí, samostatným uznesením, ktoré vydá súdny úradník.

17. Žalobkyňa mala v konaní plný úspech, preto jej bola priznaná náhrada jeho trov v plnom rozsahu, o výške ktorých rozhodne súd prvej inštancie.

18. Pomer hlasov, akým bolo rozhodnutie prijaté: 3 hlasy za (§ 393 ods.2 druhá veta CSP).

Poučenie:

Proti rozsudku odvolacieho súdu odvolanie nie je prípustné.

Proti rozhodnutiu odvolacieho súdu je prípustné dovolanie, ak to zákon pripúšťa.

Dovolanie je prípustné proti každému rozhodnutiu odvolacieho súdu vo veci samej alebo ktorým sa konanie končí, ak a) sa rozhodlo vo veci, ktorá nepatrí do právomoci súdov, b) ten, kto v konaní vystupoval ako strana, nemal procesnú subjektivitu, c) strana nemala spôsobilosť samostatne konať pred súdom v plnom rozsahu a nekonal za ňu zákonný zástupca alebo procesný opatrovník, d) v tej istej veci sa už prv právoplatne rozhodlo alebo v tej istej veci sa už prv začalo konanie, e) rozhodoval vylúčený sudca alebo nesprávne obsadený súd, alebo f) súd nesprávnym procesným postupom znemožnil strane, aby uskutočňovala jej patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces.

Dovolanie je prípustné proti rozhodnutiu odvolacieho súdu, ktorým sa potvrdilo alebo zmenilo rozhodnutie súdu prvej inštancie, ak rozhodnutie odvolacieho súdu záviselo od vyriešenia právnej otázky, a) pri ktorej riešení sa odvolací súd odklonil od ustálenej rozhodovacej praxe dovolacieho súdu, b) ktorá v rozhodovacej praxi dovolacieho súdu ešte nebola vyriešená alebo c) je dovolacím súdom rozhodovaná rozdielne.

Dovolanie v prípadoch uvedených v odseku 1 nie je prípustné, ak odvolací súd rozhodol o odvolaní proti uzneseniu podľa § 357 písm. a) až n).

Dovolanie len proti dôvodom rozhodnutia nie je prípustné.

Dovolanie môže podať strana, v ktorej neprospech bolo rozhodnutie vydané.

Dovolanie sa podáva v lehote dvoch mesiacov od doručenia rozhodnutia odvolacieho súdu oprávnenému subjektu na súde, ktorý rozhodoval v prvej inštancii. Ak bolo vydané opravné uznesenie, lehota plynie znovu od doručenia opravného uznesenia len v rozsahu vykonanej opravy.

Dovolanie je podané včas aj vtedy, ak bolo v lehote podané na príslušnom odvolacom alebo dovolacom súde.

V dovolaní sa popri všeobecných náležitostiach podania uvedie, proti ktorému rozhodnutiu smeruje, v akom rozsahu sa toto rozhodnutie napáda, z akých dôvodov sa rozhodnutie považuje za nesprávne (dovolacie dôvody) a čoho sa dovolateľ domáha (dovolací návrh).

Dovolateľ musí byť v dovolacom konaní zastúpený advokátom. Dovolanie a iné podania dovolateľa musia byť spísané advokátom. Povinnosť podľa odseku 1 neplatí, ak je a) dovolateľom fyzická osoba, ktorá má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa, b) dovolateľom právnická osoba a jej zamestnanec alebo člen, ktorý za ňu koná má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa, c) dovolateľ v sporoch s ochranou slabšej strany podľa druhej hlavy tretej časti tohto zákona zastúpený osobou založenou alebo zriadenou na ochranu spotrebiteľa, osobou oprávnenou na zastupovanie podľa predpisov o rovnakom zaobchádzaní a o ochrane pred diskrimináciou alebo odborovou organizáciou a ak ich zamestnanec alebo člen, ktorý za ne koná má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa. Rozsah, v akom sa rozhodnutie napáda, môže dovolateľ rozšíriť len do uplynutia lehoty na podanie dovolania.

Dovolanie prípustné podľa § 420 možno odôvodniť iba tým, že v konaní došlo k vade uvedenej v tomto ustanovení.

Dovolací dôvod sa vymedzí tak, že dovolateľ uvedie, v čom spočíva táto vada.

Dovolanie prípustné podľa § 421 možno odôvodniť iba tým, že rozhodnutie spočíva v nesprávnom právnom posúdení veci.

Dovolací dôvod sa vymedzí tak, že dovolateľ uvedie právne posúdenie veci, ktoré pokladá za nesprávne, a uvedie, v čom spočíva nesprávnosť tohto právneho posúdenia.

Dovolací dôvod nemožno vymedziť tak, že dovolateľ poukáže na svoje podania pred súdom prvej inštancie alebo pred odvolacím súdom.

Dovolacie dôvody možno meniť a dopĺňať len do uplynutia lehoty na podanie dovolania.

V dovolaní nemožno uplatňovať nové prostriedky procesného útoku a prostriedky procesnej obrany okrem skutočností a dôkazov na preukázanie prípustnosti a včasnosti podaného dovolania.